

naar vi komme til at yttre os over Bestemmelserne i Lovforslagets § 3, og med Hensyn til det første Punkt tillade vi os at bemærke, at vi ved de i samme berørte Udgifter af beslagt Natur nærmest have havt dem for Die, der nævnes i det til Rigsdagen indsendte Andragende fra Helsingørs Communalbestyrelse S. 11, nemlig Delinquentomkostninger, Sagsførersalair i beneficerede Sager m. fl. Politivæsenet og Medicinalvæsenet vedkommende Udgifter. Men, om vi nu end ikke kunne andet end erkjende, at samtlige disse Poster nægtelig ere henførte til Communeudgifter, idet de Diemed, der ved samme søges fremmede, nærmest vedkomme Staten i det Hele og ikke de enkelte Communer, og at der altsaa var Anledning til at behandle dem paa samme Maade, som de i Lovforslagets § 1 nævnte, med hvilke de nærmest kunne sættes i Klasse, navnlig Bidrag til Straffeanstalterne og Bidragene til de offentlige civile Læger, saa kunne vi dog ikke tilraade Saadant, idet vi indsee, at en saadan Udvidelse af Gjenstanden for Loven vil fordre saadanne dybere gaaende Undersøgelser og Forberedelser, som Udvalget ikke har kunnet indlade sig paa, og for endeel, om just ikke ubetinget, er afhængigt af Ordningen af Retspleien og hvad dermed staaer i Forbindelse, og derfor hensigtsmæssigt udsættes derefter. Endnu mindre troe vi, at der kan være Spørgsmaal om, nu at ordne det hele Skattevæsen; thi, saa villige vi end ere til at indrømme, at dette i flere Henseender irænger til en Omordning, saameget maae vi dog ogsaa paa den anden Side erkjende, at, forinden en saadan Reform kan finde Sted, vil det, som alt ovenfor berørt, være nødvendigt, at Røringsforholdene i Kjøbstæderne og paa Landet ordnes, hvilket neppe for det Første kan ventes.

Efterat have forudskiftet disse Bemærkninger, gaae vi over til at yttre os over Forslagets enkelte §§:

ad § 1.

Overeensstemmende med hvad vi ovenfor have ytret, maae vi billige, at de i denne § nævnte Statter og særlige Skatteligninger opheves. Navnlig erkjende vi Rigtigheden af, at Straffeanstalterne, der hidtil have været

behandlede som provindstille Instituter, gaae over til at behandles som Anstalter, der vedkomme den hele Stat, samt at det Beløb, der maatte indkomme fra Skriverpenge til Amtsforsvalterne, og Dommer- og Skriverforn, saavel som Bidraget af Amtrepartitionsfondene til Amtmændenes Gagering, hvilke Afgifter alle anvendes til Gage for Embedsmænd, der ere ansatte i Statens Tjeneste, og som det saaledes maa være dennes Sag at lønne, indflyde i Statskassen, imod at denne paatager sig at udrede den tilsvarende Andeel af disse Embedsmænds Lønninger.

Endelig kunne vi ikke andet end erklære os enige i, at der er frafaldet Krav paa de i Forordningen af 15de Sept. 1832 ommeldte Summer, der i de forudgaaende Aar forsvudsvis vare blevne udredede af Finantskassen og efter de gjældende Regler skulde have været denne erstattede ved Repartition paa Hartforret, samt at det er bestemt, at den Deel af Landskatten, som midlertidigt er eftergivet ved Fr. af 10de Januar 1823 og senere Anordninger, skal aldeles bortfalde.

ad § 2.

Ved denne § have vi Intet fundet at erindre.

ad § 3, 4 og 5.

Forinden vi nærmere udtale os om Størrelsen af det Beløb, som bliver at tilvelebringe istedetfor de i Medfør af § 1 ophævede Skatter, er det nødvendigt, at vi først yttre os om den Sum, der skal træde istedetfor Indquarterings-Hjælpestatten.

Indquarteringshjelpestatten, som udsukkende er baaret af Kjøbstæderne (Kjøbenhavn og Bornholms Kjøbstæder undtagne) er ansat til en Sum af 54,500 Rbd., der efter visse nærmere bestemte Regler (hvilke ogsaa ere fulgte ved den Fordeling, der findes optagen i Cancellie Circulaire 3die Septbr. 1818) har været fordeelt paa fornævnte Kjøbstæder, hvorimod der siden 1844 er foretaget en ny Fordeling alene efter Folkemængden i Medfør af Forordningen 7de Juni 1843. Statten er imidlertid ikke bleven opkrævet med dens fulde Beløb, hvorimod der siden 1838 er overeensstemmende med den allerhøieste Resolution af 4de Decbr. 1837 forholdt